

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 29/22
28.2.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија: Драгољуба Албијанића, председника већа, Драгана Милошевића и Бојане Пауновић, чланова већа, уз учешће вишег саветника Слађана Лазића, као записничара, у кривичном поступку против **окривљеног АА**, због кривичног дела убиство у покушају из члана 113 у вези члана 30 КЗ и др, одлучујући о жалбама јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду и браниоца окривљеног АА, адвоката Бошка Журића, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду К.бр.33/19 од 15.10.2021. године, у седници већа одржаној у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, а у присуству окривљеног АА и његовог браниоца, адвоката Бошка Журића, дана 28.02.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈАЊЕМ ЖАЛБЕ браниоца окривљеног АА, адвоката Бошка Журића, **ПРЕИНАЧАВА СЕ** пресуда Вишег суда у Београду К.бр.33/19 од 15.10.2021. године, **само у делу одлуке о кривичној санкцији**, тако што Апелациони суд у Београду окривљеном због кривичног дела убиство у покушају из члана 113 КЗ у вези члана 30 КЗ, за које је оглашен кривим првостепеном пресудом, применом одредби члана 56 и 57 КЗ, утврђује казну затвора у трајању од 4 (четири) године, задржава као правилно утврђену казну затвора у трајању од 1 (једне) године, која му је утврђена првостепеном пресудом због кривичног дела из члана 348 став 1 КЗ, а затим га применом одредби члана 1, 2, 4, 42, 45, 54, 55, 56, 57 и 60 КЗ, **ОСУЂУЈЕ** на јединствену казну затвора у трајању од **4 (четири) године и 6 (шест) месеци**, у коју му сходно одредби члана 63 КЗ урачунава време проведено у притвору од 25.09.2018. године, када је лишен слободе, као и време трајања мере забрана напуштања стана од 08.01.2020. до 08.01.2021. године, док се у осталом делу жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Бошка Журића и жалба јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, **ОДБИЈАЈУ** као

неосноване и првостепена пресуда у непреиначеном делу, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К.бр.33/19 од 15.10.2021. године, окривљени АА оглашен је кривим да је извршио кривично дело убиство у покушају из члана 113 КЗ у вези члана 30 КЗ, за које му је првостепени суд утврдио казну затвора у трајању од 5 (пет) година, да је извршио кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348 став 1 КЗ, за које му је првостепени суд утврдио казну затвора у трајању од 1 (једне) године, па га осудио на јединствену казну затвора у трајању од 5 (пет) година и 6 (шест) месеци, у коју му је на основу одредбе члана 63 КЗ урачунао време проведено у притвору од 25.09.2018. године, када је лишен слободе, као и време трајања мере забрана напуштања стана од 08.01.2020. године до 08.01.2021. године.

На основу одредбе члана 348 став 1 у вези члана 50 КЗ, према окривљеном АА изречена је новчана казна у износу од 100.000,00 (сто хиљада) динара, коју је окривљени дужан да плати у року од 30 (тридесет) дана од дана правноснажности пресуде. Уколико окривљени не плати новчану казну у одређеном року, суд ће новчану казну заменити казном затвора, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. На основу члана 348 став 6 у вези члана 87 КЗ, према потврди о привремено одузетим предметима МУП-а Републике Србије од 25.09.2018. године, према окривљеном АА изриче се мера безбедности одзумања предмета: пиштољ марке "Bayard 1908" калибра 7,65x17мм, фабричког броја На основу члана 264 у вези члана 261 и 262 став 2 ЗКП-а, обавезује се окривљени да накнади трошкове кривичног поступка у висини која ће бити одређена посебним решењем.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

-јавни тужилац Вишег јавног тужилаштва у Београду, због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду преиначи ожалбену пресуду тако што ће окривљеном АА изрећи јединствену казну затвора у дужем трајању,

-бранилац окривљеног АА, адвокат Бошко Журић, због битних повреда одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду преиначи ожалбену пресуду тако што ће окривљеног АА ослободити одговорности за кривично дело које му је стављено на терет тачком 1 оптужнице, а да га у погледу кривичног дела које му се ставља на терет тачком 2 оптужнице огласи кривим и изрекне казну затвора у трајању од шест месеци и новчану казну у висини законског минимума или да побијану пресуду укине у целости и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање, са молбом да окривљени и бранилац,

сходно члану 447 став 2 ЗКП-а, буду обавештени о дану и часу одржавања седнице већа, како би истој присуствовали.

У свом поднеску Ктж.бр.32/22 од 21.01.2022. године, Апелационо јавно тужилаштво у Београду предложило је да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу јавног тужиоца као основану, да се побијана пресуда преиначи, тако што ће окривљеном АА изрећи јединствену казну затвора у дужем временском трајању, а да се жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Бошка Журића, одбије као неоснована.

Апелациони суд у Београду одржао је седницу већа, у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, а у присуству окривљеног АА и његовог браниоца, адвоката Бошка Журића, на којој је размотрио списе предмета и испитао пресуду у оквиру основа, дела и правца побијања истакнутих у жалбама, сходно члану 451 став 1 ЗКП-а, па је, имајући у виду предлог јавног тужиоца из цитираног поднеска, нашао:

жалба браниоца окривљеног АА је основана само у делу одлуке о кривичној санкцији, док је у преосталом делу, као и у целости жалба јавног тужиоца, неоснована.

Указујући на учињене битне повреде одредаба кривичног поступка, бранилац окривљеног АА у својој жалби суштински наводи да првостепени суд није са једнаком пажњом испитивао и утврђивао чињенице које терете окривљеног и оне које му иду у корист, те је чињенично стање погрешно и непотпуно утврђено. По ставу браниоца првостепени суд је извео погрешан закључак да је у конкретном случају реч о кривичном делу убиство у покушају, јер је окривљени критичном приликом поступао у путативној нужној одбрани, верујући да оштећени у нападу на њега намерава да употреби пиштољ. Надаље, по ставу одбране, побијана пресуда не садржи разлоге о одлучним чињеницама које су предмет доказивања, јер по ставу браниоца ако је окривљени заиста желео да оштећеног лиши живота, побијана пресуда морала је садржати аргументоване разлоге, а што је у побијаној пресуди изостало.

Супротно цитираним жалбеним наводима, по оцени Апелационог суда у Београду, током првостепеног поступка нису учињене битне повреде на које се жалбом браниоца окривљеног указује, јер је првостепени суд из утврђеног чињеничног стања дао јасне и логичне разлоге у погледу свих одлучних чињеница. Тако првостепени суд правилно цени одбрану окривљеног у делу да је критичном приликом предметни пиштољ понео са собом када је у јутарњим часовима (око 7,30 часова) кренуо од куће, претходно проверавајући да ли у шаржеру има метака, иако није знао да ће се током дана видети са оштећеним, али са намером да се састану, да га је контактирао претходне вечери када је и предложио да се виде и да је потом дана 25.09.2018. године у преподневним часовима, поново контактирао оштећеног, иницирао и договорио састанак са њим, уз изговор да оштећеном доноси новац (иако га није имао) и отишао на састанак, да му је оштећени рекао да се не виђају уколико нема новца, из чега правилно првостепени суд закључује да из поступања окривљеног произлази његова намера да зависно од личне процене ситуације и околности сусрета, употреби оружје и

атакује физички на интегритет оштећеног. При томе, првостепени суд није прихватио као уверљиву одбрану окривљеног у делу у којем је навео да је пиштољ (који никада раније није носио приликом састајања са оштећеним) овом приликом понео, јер се “плашио за сопствену безбедност”, будући да га је понео, како је сам навео, у тренутку када није знао да ли ће се састати са оштећеним, а касније самоиницијативно иницира састанак и свесно одлази на састанак иако нема новац, при чему је као разлог договарања састанка са оштећеним управо навео да жели да му врати дуг. Дакле, по ставу првостепеног суда, окривљени је предузео низ радњи у циљу састајања са оштећеним, на који састанак носи пиштољ и током којег испалајује три пројектила у правцу оштећеног, од којих два пројектила погађају оштећеног и задају му тешку телесну повреду опасну по живот, а како то произлази из налаза и мишљења вештака др Зорана Станковића, као и из претходно датог налаза и мишљења др Бранимира Александрића.

Неосновани су и жалбени наводи којима се указује да су искази сведока ББ, ВВ и ГГ неистинити и дати са намером да се помогне свом пријатељу – оштећеном ДД, јер је правилно првостепени суд оценио исказ наведених сведока као непристрасне, објективне, искрене и сагласне не само међусобно, већ и са другим изведеним доказима, имајући у виду да је реч о сведоцима који немају лични интерес у погледу исхода овог кривичног поступка, те им је правилно поклонио веру и прихватио их у целости, а из чијих исказа је утврдио да су током боравка у ресторану окривљени и оштећени разговарали у мирном тону, без свађе и препирке, те да ништа није указивало на догађај који ће уследити.

При томе је првостепени суд имао у виду исказе сведока ЂЂ, ЕЕ и ЖЖ, који по оцени овог суда немају непосредних сазнања о предметном догађају, јер истом нису присуствовали, већ су им околности познате само на основу онога што им је окривљени испричао, а реч је о сведоцима који су чланови уже породице окривљеног, из ког разлога по природи ствари и дају субјективан исказ.

Дакле, по оцени овога суда, првостепени суд је и на основу свих изведених доказа у списима предмета, несумњиво утврдио чињенично стање и правилно закључио да се у радњама окривљеног стичу законска обележја бића кривичног дела убиство у покушају из члана 113 КЗ у вези члана 30 КЗ, за које га је и огласио кривим.

Првостепени суд правилно не прихвата тезу одбране да окривљени својим поступањем није остварио елементе кривичног дела из члана 113 КЗ, да је поступао у самоодбрани и у неотклоњивој стварној заблуди да оштећени поседује пиштољ и да ће га употребити, да се окривљени налазио у путативној нужној одбрани. Свој закључак првостепени суд базира на чињеници да је сам окривљени у својој одбрани навео да је први хитац пуцајући поред оштећеног испалио одмах пошто је оштећени завршио телефонски разговор зато што је “кренуо ка њему” и да тек након првог пуцња оштећени својом десном руком креће ка свом левом куку. Из наведеног несумњиво произлази да окривљени први пут пуца пре него што је оштећени кренуо десном руком ка левом куку, односно да окривљени први пут пуца пре него што је “помислио” да

оштећени има пиштољ. Надаље, окривљени је објаснио да је помислио да оштећени посеже ка свом пиштољу зато што је “десном руком кренуо ка левом куку” иако истовремено наводи да је мислио да је оштећени леворук, па је нејасно зашто би то помислио када би логично било да леворука особа левом руком посеже за пиштољ. Имајући у виду напред наведене чињенице и околности утврђене из навода окривљеног (да тога дана није видео пиштољ код оштећеног, да је први пут пре него што је окривљени десном руком кренуо ка левом куку, пре него што је могао помислити да оштећени посеже за пиштољ и да је мислио да оштећени десном руком посеже за пиштољем иако је уверења да је оштећени леворук), као и наводе сведока ББ, ВВ и ГГ, који су били присутни у ресторану, да током боравка окривљеног и оштећеног у ресторану нису чули свађу или препирку, нити било ко (чак ни окривљени) не наводи да је оштећени овом приликом претио окривљеном физичким нападом или употребом ватреног оружја и у ситуацији када је окривљени испалио пројектиле у правцу оштећеног у тренутку када је оштећени завршавао телефонски разговор, односно непосредно након што га је завршио, правилно првостепени суд налази да све наведене околности не представљају околности које би могле довести до стварања погрешне представе код окривљеног да је изложен стварном нападу од стране оштећеног, јер би такав напад морао бити остварен неком активном радњом од стране оштећеног, што се у конкретном случају није догодило.

Имајући у виду напред наведено, правилно првостепени суд закључује да је одбрана окривљеног тенденциозно осмишљена и дата на главном претресу у циљу умањења његове кривице, тим пре што окривљени приликом изношења одбране у истрази, на записнику од 27.09.2018. године, у присуству ангажованог браниоца није помињао да је оштећени десном руком кренуо ка левом куку, нити да је пуцао зато што је помислио да оштећени има пиштољ и да посеже за пиштољем, већ је навео да је док је разговарао телефоном ДД био удаљен од њега око 1 метар и да је када је завршио разговор кренуо ка њему, те да је он извадио пиштољ из џепа и да су му у том тренутку кроз главу пролазила браћа и породица, како агонија нема краја и да се више не сећа шта се десило, нити шта је урадио, сећа се само да је када се нашао на семафору на раскрсници улица Трговачка и Водоводска позвао телефоном своју супругу и рекао јој да мисли да је пуцао у ДД.

Такође, првостепени суд је имао у виду и одбрану окривљеног у делу у којем је описивао оно што је претходило предметном догађају који су по тези одбране довели окривљеног у стање страха и угрожености високог степена, те неспорну чињеницу нерашчишћених дужничко-поверилачких односа између окривљеног и оштећеног, што и сам оштећени у свом исказу није спорио, те имајући у виду садржину СМС порука размењених између окривљеног АА и оштећеног, на које је одбрана указивала, које је цитирао првостепени суд на страни 32 и 33, правилан је закључак да исте нису такве садржине да би код окривљеног објективно могле проузроковати стање страха и угрожености високог степена, како је то тврдила одбрана.

Апелациони суд је имао у виду жалбене навода браниоца окривљеног у односу на кривично дело описано под тачком 2 изреке пресуде, односно да је пресуда у овом

делу донета уз битне повреде одредаба кривичног поступка, јер су дати разлози у погледу психичког стања окривљеног за време извршења кривичног дела описаног под тачком 2 пресуде нејасни, указујући на навод судског вештака Бранка Мандића са главног претреса од 17.07.2020. године, према коме није утврђивао психичко стање окривљеног у временском периоду извршења кривичног дела описаног под тачком 2. Међутим, овакви жалбени наводи су неосновани, будући да је првостепени суд правилно имао у виду навод судског вештака Бранка Мандића да се процена урачунљивости односи на дан извршења кривичног дела убиство у покушају, па уколико је ово друго кривично дело било у континуитету, како је наведено у оптужници, онда у односу на исто кривично дело није постојало афективно стање, те самим тим и његова урачунљивост је постојала и у односу на ово кривично дело.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији, чија правилност се побија жалбом јавног тужиоца и браниоца окривљеног АА, Апелациони суд у Београду је имао у виду олакшавајуће околности које је првостепени суд утврдио на страни окривљеног АА и то искрено држање окривљеног у односу на кривично дело које му је тачком 2 оптужнице стављено на терет и признање кривичног дела, чиме је делимично допринео бржем и лакшем утврђивању чињеничног стања, да је породичан човек, док је као отежавајуће околности на страни окривљеног ценио његову ранију осуђиваност, а при чему и за истоврсно кривично дело, као и да је кривична дела извршио у периоду проверавања по претходно изреченој осуди. Међутим, приликом доношења одлуке о кривичној санкцији, првостепени суд није као олакшавајућу околност на страни окривљеног ценио то да је окривљени у време извршења кривичних дела која му се стављају на терет се налазио у стању повишене емоционалне напетости са психолошким садржајем афекта страха средњег интензитета, да су његове способности схватања значаја дела, као и могућности управљања поступцима биле смањене до степена битног, али не и битно, како се то основано у изјављеној жалби браниоца указује. Имајући у виду напред наведено овај суд је олакшавајућим околностима на страни окривљеног је сходно члану 56 КЗ дао карактер нарочито олакшавајућих околности, те је сходно члану 57 КЗ окривљеном за кривично дело из члана 113 КЗ у вези члана 30 КЗ утврдио казну затвора у трајању од четири године, задржао као правилно утврђену казну затвора у трајању од једне године за кривично дело из члана 348 став 1 КЗ и новчану казну у износу од 100.000,00 динара, па га осудио на јединствену казну затвора у трајању од четири године и шест месеци, налазећи да ће се овако одмереном јединственом казном затвора и новчаном казном као из првостепене пресуде у износу од 100.000,00 динара, остварити сврха кажњавања из члана 42 КЗ-а, у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција из члана 4 КЗ-а. С друге стране, у изјављеној жалби јавног тужиоца се не указује на чињенице и околности које првостепени суд није ценио или није ценио у довољној мери, а које би биле од значаја за другачију одлуку о кривичној санкцији.

Из изнетих разлога, на основу одредби члана 457 и 459 ЗКП-а, одлучено је као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Слађан Лазић,с.р.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА
Драгољуб Албијанић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић